

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਐਰਿਕ ਵੈਸਟਨ , ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

1952

ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਦਿਆਲ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ,

-ਜਵਾਬਦਾਤਾ

ਅਪ੍ਰੈਲ, 1

1952 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 3-ਡੀ

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ-ਆਰਟੀਕਲ 226-ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ, ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਨਾ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ- ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ-ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਨਿਜਾਤ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ- ਕੀ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-ਤੀਜੀ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਲਫਨਾਮੇ-ਕੀ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦਾ ਰੁਖ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਲਈ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਰੂਰ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਸਨ। ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ, ਮਨਮਾਨੇ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਨਾ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇੰਨੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਹਨ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ.

ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਬਜ਼ਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਐਕਟ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅੱਗੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਰਾਜ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ, ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਰੋਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜੋ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਕਹੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ: -

(1) ਕਿ ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੰ: 2 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਦਖਲ ਨਾ ਦੇਣ।

(2) ਕਿ ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੱਕ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਨਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 3 ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ।

ਬਿਸ਼ੰਬਰ ਦਿਆਲ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਚਰਨ ਸਿੰਘ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼ ਵਾਰ ਦਿਆਲ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ, ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਜੇ.ਐਨ. ਸ਼ਿੰਗਲ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਓਟ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਦੂਈ ਚੌਕ, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 284 ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲਏ ਗਏ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼ ਵਾਰ ਦਿਆਲ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੰਦਭਾਗਾ

ਨਾ ਤਾਂ ਹਲਫ਼ੀਆ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹਨ ਅਤੇ; ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। v. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ

ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼- ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਪਸ਼ਟ ਕਰੋ ਕਿ ਜੰਗ ਦਿਆਲ, ਇਹਨਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਅਫਸਰਾਂ ਦਾ ਕੀ ਰੂਪ ਹੈ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ, ਉਹ ਮਿਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ। ਸਤੰਬਰ, 1947 ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ

ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 284, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖਾਲੀ ਪਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਨੰਬਰ 3 ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਨੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ-ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 3. ਸਿਰਫ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ-ਇਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ 130 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਰੁਪਏ 'ਤੇ ਤੋਂ ਦੁਕਾਨ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਲਈ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਤੱਥ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਖੁਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 6 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਲਖਮੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਸ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦਰਸਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ 28 ਸਤੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਇਸ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਦੁਕਾਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਆਰਡੀਨੈਂਸ (ਆਰਡੀਨੈਂਸ IV) ਦੀ ਧਾਰਾ 6(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। 1947) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਲਾਅਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਅਤੇ 1947 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ XXIII ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਲੀ ਤੱਕ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਆਧਾਰ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਨ, ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਦੁਕਾਨ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਇਸ ਨੂੰ 130 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੇ ਉਪਾਅ ਵਜੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ 6 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਕਸਟਡੀਅਨ, ਇਵੈਕਿਊ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ), ਕਿ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਪੈਪਰਸੀ (ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ) ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਨਿਗਰਾਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦਾ

ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਹੋਰ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਆਰਡਰ ਅਤੇ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ >> ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕਟੋਡੀਅਨ ਸ਼੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼-ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਹ ਦਿਆਲ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ- ਇਹ ਮਾਮਲਾ 20 ਫਰਵਰੀ 1948 ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮਿਸ਼ਨਰ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਵਿਦਵਤਾ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰਤ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ:

ਕਪੂਰ, ਜੇ.

"ਸ਼੍ਰੀ ਆਹੂਜਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ

| ਵੇਲ. ਵੀ.ਐਚ

ਰਖਵਾਲੇ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਇਸ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਲਕ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਆਹੂਜਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹੁਣ ਕਟੋਡੀਅਨ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਲੀਬਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਵਕੀਲ ਉਸਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਦੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸਮਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਤਪੰਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਐਨੀਲ ਬੇਅਸਰ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

1 ਦਸੰਬਰ 1948 ਨੂੰ, ਸਹਾਇਕ ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ਾ ਹੋਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(2)(ਬੀ)(iii) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। 13 ਦਸੰਬਰ 1948 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਐਸ.ਪੀ. ਅਡਵਾਨੀ ਨੇ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮ 21 (ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਾਂਤ ਇਵੈਕੂਈ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀਵੀਲ ਰੂਲਜ਼, 1948) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਦੋਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਧਿਕਾਰਤ ਡਿਪਟੀ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਤੋਂ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ ਸੀ।

ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ, ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਓਪ ਦੇ ਕੇਅਰ-ਟੇਕਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦੌਰਾਨ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼-ਲਖਮੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਹ ਮੋਹਰ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਵਾਰ ਦਿਆਲ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਾਂਡਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ:

(i) ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੁਰਦਾਰ ਜਾਂ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕੀਤਾ ਸੀ।

(ii) ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਮਿਤੀ 3 ਦਸੰਬਰ 1948 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਕਾਗਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਕੋਈ ਰੀਸੀਲਿੰਗ ਹੋਈ ਸੀ।

(iii) ਹੁਕਮ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: -

*ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਪਤੀ 1947 ਦੇ ਐਕਟ XIV ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਥਿਤ ਘੁਸਪੈਠ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ, ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਬਿੰਦੂਆਂ 'ਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ,

(iv) ਇੱਥੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨਿਕਾਸੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਟੈਂਡ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕਸਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਚੌਕੀਦਾਰ ਨੇ ਇਸ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਇਵੇਕੂਏਲ ਸਮਝਦਿਆਂ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਧੋ ਲਏ। ਜਾਇਦਾਦ ਗੈਰ-ਨਿਕਾਸੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਨਿਗਰਾਨ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵੀ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਉੱਠਣਾ ਜਾਂ ਡਿੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(v) ਰੀਸੀਲਿੰਗ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: -

“ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ ਖੁਰਲੀ ਦੀ ਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਚੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਦਫਤਰ ਲਈ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਹੁਣ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉਹ ਦੋ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 1 ਦਸੰਬਰ 1948। ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਅਤੇ 13 ਦਸੰਬਰ 1948, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ ਇਸ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਰੀਸੀਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਾਬਕਾ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

5 ਜੁਲਾਈ 1949 ਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਐਚ.ਕੇ., ਚੌਧਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਨੇ ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਵਿਵਾਦ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਨਿਕਾਸੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮੁਹੰਮਦ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਮੁਹੰਮਦ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਸੈਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਮਿਤੀ 28 ਮਈ 1949 ਦੁਆਰਾ, ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸਿਰਫ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਹੁਣ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 13 ਦਸੰਬਰ 1947 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਏ

ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਅਤੇ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੋਹਮ-ਖਵਾਹਾਲ ਸਿਰਿਘ ਪਾਗਲ ਉਸਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਟੀਕਾ- ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਟੀਸ਼ਨ ਮਿਲਿਆ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਕੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ। v.

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦਿੱਤੇ ਹਨ- ਸਮਝੌਤਾ ਕੀ ਸੀ। ਵਾਰ ਦਿਆਲ ਦੇ ਪੈਰਾ 4 ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਮਝੌਤਾ-ਡਿਪਟੀ ਕੈਮਿਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਅਤੇ ਮੀਟਸ਼ਨਰ ਵਜੋਂ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਸ਼ੇਖ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ-ਦਿੱਲੀ-ਅਤੇ ਸਤੰਬਰ 1947 ਤੋਂ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ?#3 ਤੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਸਮਝੌਤਾ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਇਨ੍ਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣਗੀਆਂ। ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ- ਨੰਬਰ 3 ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ, ਇਸ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨਾ ਲਾਗੂ ਰਿਹਾ ਅਤੇ 27 ਫਰਵਰੀ 1952 ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਸ਼ਿੰਗਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 3 ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ, ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਕੋਲ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ, ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਕਸਟਡੀਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, "ਬੇਦਖਲੀ ਨੋਟਿਸ ਹੁਣ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ" ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਕੁਤਬ ਰੋਡ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਕਲਪਿਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਹਟਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਦਸੰਬਰ 1950 ਵਿਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਟੋਡੀਅਨ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਅਜੇ ਵੀ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਦੱਸਦਾ ਹੈ। "ਗਿਆਨ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਪੈਰਾ 5 ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ"। ਹਾਫਿਜ਼- ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਨੇ ਇਸ ਕਥਨ ਦੀ ਸਹੀਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ, ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਪੀ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਪਰ 26 ਫਰਵਰੀ 1952 ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ 8 ਵਜੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜੰਗ ਦਿਆਲ,

ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਗਏ-ਕੁਝ ਨੋਟਿਸ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸ਼ਨਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 27 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਵੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਫਿਰ 27 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 9.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਦੇ ਘਰ ਗਏ ਅਤੇ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਸ੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਿਆਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਉਤਾਰਨਾ ਸੀ, ਭਾਵ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਵਰਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਬੇਨਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਲਾਹ ਲਈ ਜਾ ਸਕੇ, ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੌਢਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਕਾਨੂੰਨ"। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਿਰ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਘਰ ਗਏ, ਪਰ ਉਹ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ਿਠਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨੰਬਰ 1. ਫਿਰ ਉਹ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਵਿਚ ਆਏ ਅਤੇ ਉਥੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੇ "ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੀ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਣਤੀ ਕੁਝ ਸੈਂਕੜਿਆਂ ਵਿਚ ਹੈ"। ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਤਾਲੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹਟਾਉਣ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਜਿਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ। ਟਰੱਕ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਟੋਕਰੀਆਂ ਸਮੇਤ ਮਜ਼ਦੂਰ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਥਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ 12.15 ਵਜੇ ਲਖਮੀਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਘਰ ਗਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 3 ਵਜੇ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਭੇਜੀ ਅਤੇ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਦੁਪਹਿਰ 3.15 ਵਜੇ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਟਿੱਪਣੀ। "ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਨੂੰ"। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਹੋਰ 2 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੰਸਕਰਣ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 6, 7, 8, 9 ਅਤੇ 10 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ,

ਜੋ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕਹਿਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਗੈਰ-ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ: ਤੱਥ ਸ੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼- ਨਾ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦਿਆਲ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਮੈਂ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕੀ ਸੰਸਕਰਣ ਹੈ। 2 ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਵੱਲੋਂ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ ਦੁਬਾਰਾ ਓਨੀ ਹੀ ਬੇਤੁਕੀ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀ ਹੈ।

ਸੱਜਣ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ। ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ:-

"ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਦੇ ਤੱਥ"

ਮਾਮਲੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:-

ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਵੱਲੋਂ ਖੁਦ ਕਹੀਆਂ ਜਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਤੱਥ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿੱਥੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਕਿਹੜੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਹ ਪੈਰੇ 10, 11, 12 ਅਤੇ 13 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ:

"10. ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ 'ਤੇ ਕਿ ਕਸਟਡੀਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਣ ਦੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਬੇਦਖਲੀ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਵੇਂ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 27 ਫਰਵਰੀ 1952 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ ਕੁਤਬ ਰੋਡ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ 'ਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼:

11. ਇਹ ਕਿ 27 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਰੋਧ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਲ ਨੇੜੇ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ।

12. ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਵਾਬ- ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ।

13. ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।"

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਕਨੂੰਨੀ ਹੁਕਮ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹਲਫਨਾਮਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਦਿਆਲ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ। ਸ਼ਿੰਗਲ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਉਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰੈਂਕ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣ।" ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ 27 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 12.15 ਵਜੇ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਤਾਲੇ ਤੋੜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:

ਜਦੋਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੁਕਾਨ ਨੰ: 184, ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ, ਦਿੱਲੀ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਰਜਾਬੰਦੀ, ਅਧਿਕਾਰ, ਦਾਅਵੇ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਰੈਂਕ ਦੇ ਘੁਸ਼ਪੈਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਕਤ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਤਬ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ, ਕੁਤਬ ਰੋਡ, ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

1. ਜੇ.ਐਨ. ਸ਼ਿੰਗਲ, ਪੀ.ਸੀ.ਐਸ. (ਆਰ), ਸਪੈਸ਼ਲ ਡਿਊਟੀ (ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ, ਨੂੰ ਉਕਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿਵਾਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ 27 ਫਰਵਰੀ 1952 ਨੂੰ 10 a.m ਵਜੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸ਼ਿਫਟ ਕਰ ਲਓ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਮੋਹਰ ਹੇਠ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ 26 ਫਰਵਰੀ 1952 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

(Sd.) ਜੇ.ਐਨ. ਸ਼ਿੰਗਲ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਮਿਸ਼ਨਰ- ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਡਿਊਟੀ (ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਦਿੱਲੀ।
ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ

ਕਪੂਰ, ਜੇ

ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਕਿਸ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਸਪੈਸ਼ਲ ਡਿਊਟੀ (ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ" ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਦਫਤਰ ਕਿਸ ਐਕਟ ਅਤੇ ਕਿਸ ਅਧਿਕਾਰ ਤਹਿਤ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸ ਕਾਨੂੰਨ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਜੋ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਚ ਇਵਕਸ਼ਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਰਿਐਸ਼ਨ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿਚ ਕੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਕਿਸ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਬਾਰੇ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਸਥਾਈ ਵਕੀਲ ਇਸ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿਓ, ਸਿਵਾਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਐਕਟ ਦਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿਓ ਜੋ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿੱਤੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1 ਦਸੰਬਰ 1948, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜਦੋਂ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਨੇ ਇੱਕ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ 13 ਦਸੰਬਰ 1948 ਨੂੰ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਸੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ 5 ਜੁਲਾਈ 1949 ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੇਖ ਕਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਸਮੇਤ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਲੋਥੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਗੈਰ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ-ਕਿ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜੰਗ ਦਿਆਲ, 18 ਨਵੰਬਰ 1947 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਪੀਆਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਾਈਜ਼,

ਮਿਸ਼ਨਰ, ਮਿਸ਼ਨਰ, ਇਹ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਜਾਂ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਹੋਰ ਹਾਫਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਨੂੰ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਕਮ ਨਵੰਬਰ 1947 ਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਦਸੰਬਰ 1948 ਵਿੱਚ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਾਅਦ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ. ਜੁਲਾਈ 1949. ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਰੋਤਾਂ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਹੂ 'ਤੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜੋ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਕਹੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ।

ਫਿਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇ ਅਫਸਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੀਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਈਸ਼ਗਬੇਈ ਏਲੇਕੋ ਬਨਾਮ ਨਾਈਜੀਰੀਆ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ, ਲਾਰਡ ਐਟਕਿਨ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ:

ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਜਕਾਰਨੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਪਰਜਾ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1931 ਪੀ.ਸੀ. 248 ਤੇ ਪੀ. 252

ਕਿ ਉਹ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ

ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹੇ ਮੁੱਦੇ ਹਨ। "

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪੈਰਾ 10. ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਡੈਟ ਨੰਬਰ 3 ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ 'ਤੇ ਕਿ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਦੇ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਬੇਦਖਲੀ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਹੜੀ ਸਮੱਗਰੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਨੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ

ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕਸਟਡੀ ਦੇ ਕਿਹੜੇ-ਕਿਹੜੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜਾਂ ਇੰਨੀ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਇਹ ਮੁੜ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਮੌਕੇ ਦੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਖ਼ਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਜ਼ਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਹੁਕਮ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਨੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨੇ ਸਨ, ਉਹ ਵੀ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿੰਗਲ ਨੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਲਿੰਸ਼ਾਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਰਮੇਸ਼-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੰਗ-ਦਿਆਲ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। - ਉਹਨਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰਿੱਟ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮਿਸੀਅਨਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ।

OTLARS MJ. ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਲਈ ਘੀਵ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਬਜ਼ਾ ਜ-ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਉਸਮਾਨ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਬਜ਼ਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਉਦਾਹਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਡਾ: ਐੱਸ.ਕੇ.

ਖੰਨਾ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਸਨ, ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਇੱਕ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ

ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੀਕਵਾਇਰਿੰਗ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ, ਆਪਹੁਦਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਨਾ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇੰਨੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੇਵਾਂਗਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਤੁਰੰਤ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ ਰੁ. 200.

ਈ. ਵੈਸਟਨ, ਸੀ. ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਾਅ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Authenticated/vetted by: Jaswinder Kaur Translator